

Władysław Szewczyk

"Four Approches to Counselling and Psychotherapy", Windy Dryden, Jill Milton, London-New York 1999 :
[recenzja]

Studia nad Rodziną 4/1 (6), 180-181

2000

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

z różnych kręgów kulturowych. Dzięki tak szerokiemu spojrzeniu, ujęcie relacji wiary do rozumu nabiera większej zdolności dotarcia do szerokiego grremium czytelników.

ks. Czesław Rychlicki

Windy Dryden i Jill Milton, *Four Approches to Counselling and Psychotherapy*, London and New York 1999, 210s.

W miarę jak powstają nowe teorie i techniki poradnictwa i psychoterapii, coraz wyraźniej dostrzegana jest potrzeba jasnych i precyzyjnych prac porządkujących zarówno teoretyczne pomysły, jak i wyniki empirycznych badań.

Wydana w Londynie oraz równocześnie w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie, praca dwu wybitnych psychologów brytyjskich stanowi przejrzysty i precyzyjny podręcznik, wprowadzający do rozumienia czterech głównych ujęć poradnictwa i psychoterapii. W. Dryden, autor ponad stu prac z tego zakresu jest profesorem Goldsmiths College w Londynie, natomiast J. Mytton jest równocześnie praktykiem jako „counselling psychologist” i wykładowcą w University of East London.

Wyjaśniając tytuł pracy, rzeczą bardzo istotną jest podkreślić, że Autorzy, zgodnie z „linią British Association of Counselling”, nie uznają istotnej różnicy pomiędzy poradnictwem a psychoterapią. Uważają je za dwie formy, poziomych działań pomocowych (s. 5). Akcentują raczej podobieństwa i zbieżności, szczególnie widoczne w zakresie problemów z jakimi zgłaszają się klienci, jak też w zakresie stosowanych technik terapeutycznych. Zdaniem Autorów, różnice pomiędzy poradnictwem i psychoterapią owszem istnieją, ale są mniej istotne, dotyczą języka, nazewnictwa, utrwalonych nawyków. Stąd, jak stwierdzają, „używać będziemy obu terminów (poradnictwo i psychoterapia, doradca i psychoterapeuta) zamiennie” (s. 5).

W uzasadnieniu potrzeby dokonania wyboru czterech teorii, Autorzy wskazują na fakt, że wielka ich liczba – ponad 400 (s. 13) bardzo utrudnia zarówno profesjonalnym terapeutom, jak i studentom-adeptom rozeznanie co do wartości naukowej, jak i efektywności terapeutycznej wielu z nich. Sporo teorii odróżnia się tylko innym sformulowaniem tego samego, a niektóre z lansowanych teorii i terapii pojawiają się tylko po to, żeby „nazwisko twórcy zaistniało na naukowym rynku” (s. 13).

Motywy wyboru czterech ujęć, jest w przekonaniu Autorów – rzetelność podstaw empirycznych i ewaluacyjnych, oraz zakres ich zastosowania.

Wybrane cztery ujęcia to: psychodynamiczne (psychodynamic approach) Z. Freuda (s. 17–57), skoncentrowane na osobie (person-centered approach) C. Rogersa (s. 57–91), racjonalno-emocjonalno-behawioralne (rational-emotive-behavioral approach) A. Ellisa (s. 91–135), oraz wielomodalne (multimodal approach) A. Lazarusa (s. 135–173).

W sześciu rozdziałach Autorzy: najpierw porządkują pojęcia w zakresie poradnictwa i psychoterapii (rozd.1), omawiają cztery wybrane teorie (rozd. 2-5), oraz

w rozdziale ostatnim dokonują w sposób bardzo przejrzysty, a zarazem precyzyjny porównania czterech ujęć na przykładzie konkretnego przypadku pacjentki Marii przeżywającej stan depresji.

Recenzowana książka wyróżnia się spośród wielu o podobnej tematyce tym, że prezentacja każdego z czterech ujęć dokonana jest w oparciu o takie same cztery kryteria-punkty, a mianowicie: szkic życia twórcy, geneza i rozwój, podstawowe pojęcia teorii, zasady i techniki terapii, oraz uwagi podsumowujące. W zakończeniu rozdziału ostatniego (s. 194–197) podane jest w formie tabel ciekawe zestawienie porównawcze. Pozwala to, przy wielu niewątpliwych walorach książki, takich jak – przejrzystość ułożenia materiału, precyzja wyrażen, jasny język, przykłady terapeutycznych dialogów, tabele, solidnie sporządzony indeks itp. – jaśniej dostrzegać i rozumieć przez doradcę-terapeutę nieraz bardzo skomplikowane problemy klienta. Książka może służyć zarówno profesjonalistom, jak też i przede wszystkim adeptom sztuki pomagania.

ks. Władysław Szewczyk

Sprawozdanie z Sympozjum pt. „Dziecko w XX wieku. Rozrachunek ze stuleciem dziecka”. Organizator Katedra Pedagogiki Rodziny w Instytucie Pedagogiki KUL, Lublin.

W dniach 25-27 października 2000 r. odbyło się w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim sympozjum pt. „Dziecko w XX wieku. Rozrachunek ze stuleciem dziecka”. Organizatorem zjazdu była Katedra Pedagogiki Rodziny w Instytucie Pedagogiki KUL, pod przewodnictwem kierownika katedry, ks. prof. dr hab. Józefa Wilka. Przygotowania do sympozjum trwały 2 lata. Wysłano informacje do wszystkich uczelni pedagogicznych w Polsce, organizacji, stowarzyszeń, ruchów, zakonów zajmujących się sprawami dziecka i opieki nad dzieckiem. Zaproszonych zostało czterysta osób. Niemal dwieście osób zgłosiło chęć wygłoszenia referatu lub zaprezentowania wyników swoich badań. Z powodu tak licznego grona uczestników sympozjum, obrady podzielono na plenarne i sekcyjne.

Na obrady sekcyjne przeznaczono drugi dzień sympozjum. Uczestnikom zaproponowano udział w następujących grupach tematycznych: 1. Dziecko w rzeczywistości XX wieku; 2. Rodzina a dziecko. Ogólne problemy wychowania; 3. Rodzina a dziecko. Wybrane problemy wychowania; 4. Społeczno-polityczne konteksty rozwoju i wychowania dziecka; 5. Organizacje i stowarzyszenia wobec dobra dziecka; 6. Religie i Kościoły wobec dobra dziecka. Do pierwszej sekcji zgłoszono 38 referatów, do następnych odpowiednio 29, 35, 32, 36, 13.

Obrady plenarne rozpoczęła uroczysta Msza Święta, podczas której homilię wygłosił Wielki Kanclerz KUL, ks. abp Józef Życiński. Po Mszy Świętej w imieniu władz Uczelni gości powitał prorektor, ks. prof. Stanisław Wilk. Jako pierwszy z pre-